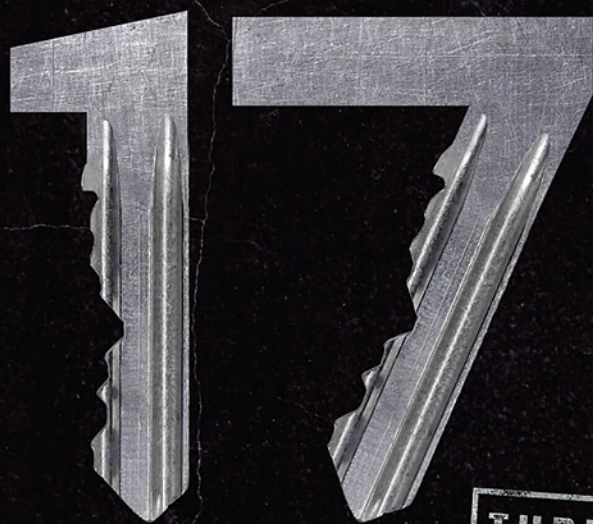

TOM BABYLON: PŘÍPAD PRVNÍ

KLÍČ

THRILLER

**MARC
RAABE**

KLÍČ 17

Copyright @ Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Marie Halasová, 2019

Cover © Kreatika s.r.o., 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-414-2 (pdf)

MARC
RAABE

KLÍČ 17

VENDETA

Peklo, to jsou ti druzí.

Jean-Paul Sartre

Prolog

Berlínský dóm
Neděle, 3. září 2017
Čas: 6:28

Winkler otevřel dveře do ticha. A do temnoty.

Touto dobou je tu vše tak jiné. Intenzivní a pronikavé, jako by neměl kůži. Ticho, široká loď, temnota v prvním denním světle, díky níž povstává obrovský dóm kolem něj jakoby z ničeho – jakoby z ruky Boží.

Tak to bylo i s ní, u oltáře. Přišla z nicoty, přepadla ho. Jestlipak v tom měl ruce Bůh? Asi spíš ďábel. Ale i ten je, pomyslí si Winkler, vyřezán z Božího dřeva.

Bylo brzké nedělní ráno, jako dnes. Její přítomnost byla ve vzduchu, podobná hlubokému tónu, který nikdo neslyší, jenž však vibruje v žaludku. Její postava se vy-loup-la z příšeří, kladla si úpěnlivě ukazováček na ústa. Beze slova se ho dotkla, nasměrovala ho ke schodům nahoru... Chce se dát dohromady, zahnat tu vzpomínku, ale nepomáhá to. Ony myšlenky jsou tu, plazí se jakoby klíčovou dírkou do jeho nitra, do pokoje, o němž nevě-děl, že tam je.

Ví, že jsou v internetu taková zákoutí. Filmy. Odpudivé nabídky. Stačí vygooglit. Můžete je nechat bez povšimnutí. Vždycky to nechával být. Pak přijde zrovna ona, sedne si mu na obličej a vtáhne ho za vlasy do sebe. Měl vykřiknout „Ne!“, bránit se. Místo toho to ale *chtěl*, žebral o víc – a o méně. O více bolesti a méně vzduchu k dýchání.

Ustavičně sténala a šeptala. Především to jedno slovo, ta čtyři písmena a dóm to znovu a znovu opakovaly. Winkler nemá to ošklivé slovo rád. Zaseklo se mu však

v hlavě. Visí tam jako špinavý oblek, který neustále volá: *Vyzkoušej si mě!* Je to šest týdnů a on na to myslí každou noc, když leží vedle své ženy. Na podzim budou slavit stříbrnou svatbu a teď se toho bojí. Stydí se a přeje si, aby se ta neděle nebyla udála – a zároveň o tom sní. Připadá mu, jako by to byla nějaká infekce.

Winkler setrásl tu vzpomínku. Potichu za sebou zavřel těžké dřevěné dveře a vstoupil do dómu. Jeho kroky šustí tiše po podlaze, monumentální sloupy se pnou vzhůru až k vrcholu kopule.

Pane bože, jak tu akustiku miluje!

To zde je jeho chvíle, jeho magický rituál, každé nedělní ráno, než udeří do varhan k bohoslužbě a přehluší jimi ubíjející mumlání a pokašlávání návštěvníků.

Okny se dovnitř dere šedomodré ranní světlo. Nehoří ani jedna svíčka, i světla za zemřelé zhasla. Zlato opulentních ozdob v prostoru oltáře lze stěží odlišit od písčově zabarvených sloupů a kamenných zdí. Nástěnné malby se podobají rozmazaným obrazům, které se skrývají v pološeru. Znovu na ni musí myslet. Zdá se mu, že se tam někde u stropu ozývá její sténání, její šepot, a rozhodne se, že to nebude poslouchat a nepodívá se tam. Ani ke kopuli, ani na oltář, kde se to stalo. Připadá si jako tenkrát před šesti týdny; ve vzduchu je její přítomnost.

Se skloněnou hlavou a toporným krokem prochází Winkler mezi lavicemi doprostřed prostoru pod kopulí. Už je to jen pár metrů k bodu, kde se chodby kříží, tam se obrátí ke své osobní svatyni – mohutným varhanám s jejich 7 269 píšťalami. Winkler je varhaníkem dómu tělem i duší a zůstane jím do posledního dechu.

Náhle zůstane stát a zírá na zem.

U nohou se mu leskne kaluž. Do nosu mu stoupá nakyslý pach moči. Z hlavy mu jedním rázem zmizely všechny fantazie. K čertu! Nestačí, že vrchní farní úřad musí pořád dokola dávat odstraňovat skvrny od opilců nebo jiných čuňat, která močí na fasádu dómu. Zde někdo očividně vykonal potřebu uprostřed dómu.

S odporem o krok ustoupí. Až teď se všiml, že ta kaluž není jednoduše světlá a vodová, nýbrž ke středu tmavší, jako by se tam s močí něco smíchalo. Kaluž se najednou zachvěje.

Kapka, pomyslí si Winkler, ale odkud...?

Zakloní hlavu a pohlédne vzhůru k vrcholu kopule ležícímu sedmdesát čtyři metrů nad ním.

To, co spatří, mu vyrazí dech.

Přímo nad ním, asi ve výšce deseti metrů, se vznáší vzpřímená lidská postava, žena v černém rouchu, s roztaženými perutěmi, podobná stoupajícímu andělovi. Hlava ji visí dopředu, oči a ústa má zavázané černými pruhy látky, nos jí dopředu trčí jako malý bledý bod. Z okraje peleřiny padají kapky do hlubiny.

Winkler těžce oddychuje. Najednou se mu udělá zle. Levou rukou hledá oporu v řadě lavic. Rád by se díval jinam, nemůže však od postavy odtrhnout oči. Nad ženou je prsten matného světla – svítání za okny ji obklopuje jako aura.

Visí nakřivo, pomyslí si Winkler. A v příštím okamžiku: Hergot, co jsem to za nelidu. Proč mě teď napadá zrovna *tohle*? A přece něco na tom není v pořádku. Obě lana, na nichž visí, jsou očividně různě dlouhá, vypadá to tak nedokonale, jako by...

Od východu dopadají do dómu první sluneční paprsky a způsobí, že se zaleskne něco, co visí na šňůře kolem

krku černého anděla. Winkler na blízko nevidí dobře, do dálky naopak jasně a ostře. A předmět, který spatří, je klíč. Ne, není to *nějaký* klíč. Vypadá to, jako by to byl... O, Bože, podle popisu by to souhlasilo... ale to není možné... to by znamenalo...

Najednou ženou projede trhnutí, visí teď ještě víc nakřivo, houpe se. Dolů spadne kapka a dopadne mu na tvář. S odporem uhne, setře si lepkavou tekutinu z obličeje, zírá na ruku a pak zase vzhůru. Nalevo a napravo od špičky nosu se pod páskem na očích tvoří potůčky.

Do krku mu stoupají hořké žaludeční šťávy. Má pocit, že bude zvracet. Kopule nad ním je šedou mrtvou koulí s tenkými prsty světla, které sahají okny po černém andělovi.

Ten klíč, co má kolem krku. Ta šedá rukojeť. Musí myslet na onu chlapcovu zpověď a na to, jak na konci ztichl.

To vše nemůže být náhoda, pomyslí si Winkler. Ona je zpět. Po téměř dvaceti letech je zase tady.

Díl první

Kapitola 1

Berlín-Kreuzberg
Neděle, 3. září 2017
Čas: 8:04

Tom ví, že musí dostat tu obálku z hlavy – tu čmáranici a hlavně její obsah. Aspoň na příštích pár hodin. Otvírá dveře na straně řidiče a hází svou pistolí SIG P220 na sedadlo spolujezdce. Černé řemínky s pouzdem plesknou o ošoupanou béžovou kůži.

Zatáhnout hlavu, sehnout se, dovnitř. Při výšce metr šestadevadesát se většina aut scvrkne do velikosti motokáry. Tomův přes třicet let starý mercedes třídy S je jednou z mála výjimek.

Rozčileně zabouchne dveře. Bouchnutí mu ale náladu nespraví a ticho ve voze taky ne. Hlavou se mu honí jedna myšlenka za druhou. Jak může jedna taková maličkost jedním rázem všechno změnit?

Je to asi dvacet minut, co mu na nočním stolku zazvonil telefon.

„Ach ne, prosím ne,“ zamumlala Anne vedle něj a převrátila se na druhý bok, zády k němu. Extra široká matrace zapružila. Tohle monstrum koupila ona v romantické fázi jejich vztahu. Teď otravovalo především Anne, že se s ním houpe, když se ve spaní neklidně převaluje nebo když za ní Tom přijde pozdě do postele. Nevrlé si zmuchlala druhý polštář přes volné ucho. Všechno ucpat, ať neproklouzne ani myš.

Tom vylovil mobil. Číslo na displeji patřilo k těm, které už při zazvonění prozradí půlku telefonátu. Chybějící

půlka byl čas a místo. Zvedl telefon, dostal ze sebe jen odkašlání.

„Tom Babylon?“ Hlas v telefonu byl mladý a patřil ženě.

„Hm,“ zabručel Tom. Pravděpodobně nový objev z kanceláře Huberta Rainerse. Vedoucí referátu 11 měl v oblíbeně brunetky ve věku svých dcer.

Mluvila překotně, příliš vysokým hlasem a chtěla působit výkonně. Tom ji obdařil jedním „ano“, zavěsil, vytáhl jemně polštář zpod paží Anne a sklonil se k ní. „Promiň. Musím jít. Spěchá to.“

Proč to vůbec říkal? Věděla přesně, co bude následovat, stejně jako on, když viděl telefonní číslo a přijal hovor. Špatné svědomí? Protože se to sluší? Špičkou nosu se dotkl její tváře, kůži měla ještě teplou od polštáře. Blond vlasy se jí divoce vlnily a voněly jinak než jindy, méně šamponem.

„Co bude s tím *Coldplay* dneska večer?“ zamumlala.

„Ten koncert? Nevím.“ Dal jí pusku na tvář. „Uvidí se.“

„Uvidí se. No, tak to je všechno jasné.“ Annin hlas zněl ledově. V takových chvílích působil jejich pětiletý vztah jako patnáctileté manželství.

„Jak dlouho jsi byla včera ještě pryč?“ zeptal se Tom.

Polštář zašustil, když ho Anne strčila jako nějaký nárazník mezi sebe a něho. „Teď už nastup do tý své pitomý švábský káry a dělej, co musíš.“

Tom zakňučel – nebo zabručel. Ať už byl ten zvuk cokoliv, zazněl mu v uších hrozivě a připomněl mu nespokojenost jeho otce. Poté co jeho matka předčasně zemřela, od něj Tom poprvé uslyšel úplně stejné zabrblání. Ani kouzelný úsměv malého děťátka Violy, jeho mladší sestřičky, ho nezahnal. A „ta nová“, jak říkal Tom víc než pětadvacet

let otcově milence, teprve ne. Označení nevlastní matka by bylo nevhodné, vždyť obsahuje slovo matka.

Tom pozoroval polštář, který ho dělil od Anne, a vzdal to. Nemělo to smysl, především ne teď.

Polonahý seběhl po železných schodech dolů do suterénu, do otevřené kuchyně a vmáčkl jednu kapsli do přístroje. Zatímco espresso natékalo, zíral na šedivé spáry v cihlové zdi. Dnes si zase nezacvičí. Jak už je to vlastně dlouho, co naposledy trénoval? Tři týdny? Nebo čtyři? Anne už si ho začala dobírat, že přibírá. A to jen něco po třicítce!

Jedním douškem do sebe hodil espresso bez cukru, doplnil kávovar a vypil ještě jedno. V koupelně na něj čekal jeho unavený obraz v zrcadle nad prasklým umyvadlem. Třídenní strniště měl už deset dní a svědilo ho. Vlasy měl nakrátko ostříhané, aby se nekroutily; s blond loknami a modrýma očima by se podobal přerostlému andělíčkovi. To by v jeho povolání nebyla zrovna výhoda.

Oběma rukama si nabral studenou vodu a ponořil do ní obličej.

Vstávat brzy odporovalo jeho biorytmu, navzdory espressu byl pořád jakoby pod zemí. Proto ani nemohl najít klíče od auta. Prohledal všechny kapsy v bundě a kabátu na prádelníku, i ty od Annina oblečení. Kdyby měli děti, asi by prohledával i jejich bundy.

Kapsa Annina kabátu se napnula, když vytahoval svou velkou ruku. Vyklouzlo z ní malé bílé psaníčko a sneslo se k zemi. Zíral na maličkou čtvercovou obálku na kachlíkové podlaze. Někdo na ni namaloval propiskou srdce propíchnuté šípem.

Co je to za blbé klíše, přišlo mu na mysl jako první. Únava byla rázem pryč. V hlavě mu spadla řada dominových kostek. Každá bolela. Co si myslel? Že bude Anne jeho

věčnou nepřítomnost jen tak snášet? Že zůstane ušetřen toho, co se kolem něj pořád děje, toho, co se stává jeho kolegům, jeho přátelům?

To psaníčko na dlani bylo sotva větší než mūra. Když ho otvíral, třásl se mu prsty. Čekal, že tam bude něco napsáno. Milostné vyznání. V nejlepším případě nějaké telefonní číslo. Pak by se bylo snad ještě nic nestalo.

Místo toho našel malý plastický sáček s bílým práškem.

Bezděčně zadržel dech. V ústech cítil hořkou pachutí espressa.

Je to tak, jak to vypadá?

Nesmysl, toho by si přece musel všimnout.

Pospíšil si do kuchyně, vytrhl přední list ze zápisníku a nasypal na něj část prášku, sbalil lístek a zastrčil ho do kapsy u kalhot. Psaníčko se srdcem a šípem zastrčil zpět do kapsy Annina kabátu, pak vyšel z domu, jako by z něj prchal.

Teď sedí Tom bez hnutí ve svém autě a upřeně hledí na hvězdu na tmavém volantu. Už by býval měl dávno vyjet. Jít dál. Být policistou.

Jak dlouho už to trvá? Ta otázka mu nejde z hlavy. Nevěří, že ho Anne podvádí, musí ale myslet na tu vůni jejích vlasů a rozzuří se, praští do volantu.

Proč?

U jiných se mu tahle otázka zdála vždycky směšná. Vždycky existuje nějaký důvod. Jen si to člověk nechce přiznat. Teď se to proč vplížilo i do jeho myšlenek, i když odpověď zná. Ale to k čertu vůbec nepomáhá.

„Dělej to, co musíš.“

Anne to předtím jen tak řekla, ale v té větě vězelo celé její zklamání. Je střihačka, a když se u některého svého televizního dokumentu v produkci zasekne před svým

stříhacím systémem, přijde sama často pozdě domů, prázdná, oči jí pálí únavou a přesto je nervózní. A to jsou právě ony noci, kdy ho víc potřebuje, než když přijde domů včas. Zaměstnání ji štve, protože u televize je všechno na draka, jak říká, a všechno vyžere internet. Nic už není jednoduché. Už nejde o dobré filmy, jen pokud možno o štíhlou produkci.

Ale i v těch nocích, kdy ona přichází pozdě, on tu často není a Anne cítí, že existuje něco, čeho se nevzdá. Je přesvědčená, že je to jeho práce, jeho ctižádost, jeho smysl pro povinnost, protože je jedním z těch dobrých, jak říká. Přesně to na něm obdivuje a má ráda.

Tom ji v tom přesvědčení nechává. Není to úplná nepravda. Kdyby věděla, že jde ještě pořád o Vi, zraňovalo by ji to ještě víc. Nakonec by možná ještě ve svém neštěstí obviňovala Vi za to, že nemůže jednoduše otěhotnět. Jako by to bylo v tom, že je zablokovaný a že má v hlavě jen svou sestru. Lidé pořád hledají výmluvy, ve vztazích, při výslechu, před sebou samými. Aby se cítili nevinní, aby dělali jiné odpovědnými za své problémy.

Pro něj žádná výmluva neexistuje. Je to jeho vina, že už tu Vi není. Proto ji musí pořád hledat. To, že zmizela, na něj po těch všech letech pořád působí, jako by mu někdo vyřízl kus těla.

Soustřed' se, propánakrále. Dělej.

Tom otočí klíčkem v zapalování. Tmavomodrý mercedes nenažraně zamručí. Tom vyjede a nutí se myslet na to, co přijde, na cestu, ranní mlhu nad kanálem Landwehr. Padající list mu vklouzl pod kola. Složený lístek ho tlačil přes tenkou látku kapsy.

Tom odbočí z Heckmannova nábřeží do Slezské ulice. Musí se dostat na druhou stranu Sprévy, na někdejší

východ. Východní Berlín. Připadá mu, že tam nikdy nežil. Vi by si na to teprve nemohla vzpomenout. Narodila se rok před otevřením hranic. Existuje fotka jich obou, to jsou mu čtyři, její matka mu dovolila držet malou v náručí a on září štěstím. Fotka je zabraná nakřivo, vypadá to, jako by zprava na fotografii padala strážní věž.

Kolikrát se Tomovi zdá, že jeho sestřička sedí vedle něj, pihovatý nosík vystrčený nahoru, tak, jak to dělala vždycy, když chtěla vypadat starší než na svých deset let. A pak je tu ten stříbrný klíč, který jí visí na tenké šňůrce kolem krku. Prsty si s ním nervózně hraje.

Nemělas tu věc nikdy mít, Vi.

Svraští čelo. Sám jsi mi ho přece dal.

Ne, ty sis ho vzala.

Vi vezme klíč a nechá ho zmizet pod pyžamem, pod tím pyžamem, které nosila tenkrát, než zmizela, a které na ní vždy vypadalo jako sražená noční košile nějakého staříka.

Mercedes se houpe přes práh mostu, překříží řeku. Po pravé ruce jej v okně mívají cihlové oblouky zrestaurovaného mostu Oberbaumbrücke. V době, kdy stála Zeď, se tu na hranici sektorů utopilo několik dětí z Kreuzbergu. Hraniční strážě NDR jim prostě nepomohly a ti ze Západu si netroufli, protože východní strážě měly rozkaz střílet. Tom se narodil pět let před pádem Zdi na východě. Teď je mu třiatřicet a NDR je jen okrajovým jevem jeho dětských vzpomínek. Stará hranice, která se táhne městem jako jizva, sice není jeho jizvou, přesto ji však cítí pod kůží.

Musí myslet na telefon ze své služebny a ptá se, co přesně ho čeká v berlínském dómu. Kdyby seděla Vi vedle něj, klouzala by teď zvědavě na sedadle ze strany na stranu.

Kam jedeme?

K jednomu místu činu.

Už zase?

Myslel jsem, že ti to připadá vzrušující.

Blbý místa činu.

Už je tu zas. Violin starý trik s opakem. Jednou přišla na to, že se musí tvářit, že ji něco vůbec nezajímá, pak bude mít možná šanci být u toho. Protože nebýt u toho, to bylo, bůhví proč, její slabé místo.

A musím fakt s tebou?

To není FSK 12, Vi. Bude to asi krvavý.

Pchá, jako bych viděla krev poprvé.

Zní to, jako bys se mnou jela docela ráda.

Ne, ale když už sedím v autě.

Jestli existuje něco, co by Tom svou malou sestru rád odnaučil, pak je to její fascinace zločinem. Ale na to je teď moc pozdě. Pozdě o devatenáct let.

Z oparu nad vodou se zvedá Muzejní ostrov. Tom odbočuje doleva. V ulici Am Lustgarten před domem blikají modrá světla. Zvedá se vítr a páska zátarasu se třepetá. Shromáždilo se tu na nedělní ráno překvapivé množství lidí. Tom zastavuje za dvěma policejními vozy před provizorním zátarasem. Za ním napočítá tři další zásahové vozy - sanitku, bílou dodávku kriminalistické techniky a šedé audi. Berlínský dóm ční vzhůru jako temná, tichá bohyně.

Tom si vezme jednu tabletu z příruční zásuvky a bez zapití ji spolkne. Dvacet miligramů metylfenidátu, malá dávka, ale nakopne ho. Balení se sto dávkami je téměř prázdné, naléhavě potřebuje další recept. Bezděky zase pomyslí na bílý prášek v kapse u kalhot. K těm tabletám

Anne dosud nikdy nic neřekla, možná se ale jen dobře nedívala.

Vystoupí a připne si pouzdro se zbraní. V čerstvém ranním vzduchu ho zamrazí. Adrenalin pomalu stoupá – napětí, než vstoupí na místo činu. Je třeba otevřít všechny póry, aby vše cítil, ale přitom si zachoval chladný odstup. Dábelský rozpor pro každého vyšetřovatele. Když se člověk rozhodne, že bude otevřený, začne se dřív nebo později točit v kruhu jak zející rána. Když zvolí odstup, chybí mu vcítění do oběti a pachatele. Člověk už nic neobjasní, zakrní a zůstane chladný.

Tom si protáhne ramena. V dómu má být mrtvola, objevil ji údržbář. Nic víc zatím neví. Kříž na kopuli zlatě ční k rannímu nebi.

Lidé od tisku neklidně bloumají kolem zátarasu: dpa, Reuters, BZ. Navzdory novému digitálnímu policejnímu přijímači zajištěnému proti odposlechu jsou na místě vždycky jako první. Nějakého reportéra s teleobjektivem dlouhým jak puška posílá policista v žlutooranžové vestě s nápisem „péče o tisk“ zpět. Ti dva jsou staří známí. Na většině míst činu si kolegové od policie podají ruku, kývnou na sebe, řeknou obvyklé vtipy i vůči tisku. Zde se nic takového neděje. Tváře jsou vážné. Ta mrtvá v dómu vrhá už teď dlouhý stín.

Dva úředníci, kteří mu sahají nejvýš ke špičce nosu, mu vstoupí do cesty. Zamává prukazem: „Babylon, Zemský kriminální úřad.“ Dvě kývnutí a ustoupí zpět. Před portálem mu zkrříží cestu vychrtlý muž v bílém overalu z kriminalistiky. Jeho vlasy netvoří žádný identifikovatelný účes a mezi rty a čelistí jsou mu vidět dásně, nebo jak sám říká zaječí zuby. „Dobré ráno, Tome.“

„Dobré ráno, Peere. Jsou už všichni tady?“

„Moji lidi už tu jsou deset minut, patolog ještě ne, ani lidi od vás.“ Peer Grauwein zůstává stát, poškrábe se na bezvousé bradě a přendá mentolovou pastilku v ústech z jedné strany na druhou. Těmi bombóny si drží smrt od těla, nebo alespoň její zápach. „Jak to vypadá, objeví se tu za chvíli státní zástupce a někdo z šéfů.“

„Kdo je teda ta mrtvá?“

„To ještě nevíme. Tam nahoře se to těžko zjišťuje.“

„Tam nahoře?“

„Podívej se napřed sám. Já musím pokračovat.“ Grauwein ironicky naznačí vojenský pozdrav. V šustivém ochranném oděvu jde k služebnímu vozu, aby si vzal další vybavení.

Tom si natáhne návleky na boty, znovu si protáhne ramena a zamíří k portálu dómu. Zazvoní mu mobil, vyloví ho z kapsy bundy. Je to doktor Walter Bruckmann, vedoucí Zemského kriminálního úřadu 1 pro delikty vůči lidem. Tomův přímý nadřízený je vlastně Hubertus Rainer, vedoucí oddělení vražd. Peer má pravdu. Už se tu začínají hemžit velká zvířata.

„Tome? Kde jste?“ Křestní jméno a vykání – Bruckmannova specialita, jako by byli všichni kromě něj ještě ve škole.

„Už jsem tady,“ odpověděl Tom.

„Kde tady?“

„U dómu.“

Bruckmann udělá přestávku, nadechne se. Je mu k šedesátce a přes vráscitý obličej má víc energie, než to vypadá. Tom ho vidí před sebou s jeho hranatou holou hlavou, vodovými světle modrými očima za tónovanými pilotními brýlemi, vyhrnuté rukávy košile přes krátká, silná předloktí.

„Tome, musím vás poprosit, abyste se vrátil. Přijďte na služebnu. Tu věc v domě vyřídí Morten.“

Tom ztuhne. Jo Morten z oddělení vražd 4? Ptá se, co to má zase znamenat, jednou tak a podruhé onak. Jestli pak Bruckmann ví, že jeho vedoucí referátu nepověřil oddělení vražd 4, ale oddělení 7. „Morten tady ještě není. Ani nikdo jiný ze čtyřky. Hubertus Rainer přidělil nás ze sedmičky, vrchní komisař Behring je nemocný, proto přebírám dočasně velení já. Zdá se, že to bude něco většího. Jdu dovnitř a podívám se, o co jde, když už jsem tady.“

„Tome? Počkejte, vaše iniciativa, při vši úctě...“ V Bruckmannově hlase to zaskřípe a není mu rozumět. Tom otevře těžké dveře, projde předsíní a teď vstupuje do mohutného interiéru dómu. Bizarní podívaná, která se mu tu naskytne, mu vyrazí dech. Bruckmann ještě něco vykládá, ale Tom nechá telefon být a zírá nevěřícně a s odporem na ten groteskní obrázek. Nastavili tu první reflektory. V blyštivém světle, pod vrcholem kopule se zcela symetricky vznáší asi ve výšce patnácti metrů osamělá postava oblečená do černého kněžského roucha. Paže má rozpřažené jako na kříži a látka se přitom napíná jako křídla.

Jako černý anděl, pomyslí si. Zrak mu padne na hrud té postavy. Blyští se tam cosi stříbrného.

„Halo, Tome? Odpovíte mi?“ zachrčí Bruckmannův hlas z telefonu.

„Promiňte, úplně jsem vám nerozuměl. Špatné spojení.“

„Ještě jednou jasně a zřetelně,“ říká Bruckmann ostře. „Tohle není váš případ.“

Tom otevře ústa, srdce mu začne bít rychleji. Zírá na malý stříbrný předmět, který má mrtvá kolem krku, nevěří svým očím.

„No tak, Babylone. Slyšíte mě vůbec?“

Tom beze slova hovor ukončí.

Vidí dobře, podle testu, který absolvoval, když nastupoval do práce, zrak mu funguje na sto dvacet procent. Navzdory velké vzdálenosti rozeznává blyštivé, vroubkované cosi. Cosi jako klíč na hrudi černého anděla. Vezme mobil a vyfotí mrtvolu, pak si záběr přiblíží, jak nejvíc může, a ve výřezu vidí klíč. Je to speciální klíč s šedou krytkou přes rukojeť. Snímek by mohl být ostřejší, ale stačí na to, aby rozpoznal rýhu v šedém plastiku. A číslo.

Tomovi ještě zní v uších Bruckmannův hlas. *Toble není váš případ.* Třesou se mu ruce. Srdce se mu svírá.

Bruckmann má smůlu. Je mu jedno, co mu jeho nadřízený řekl. Ať už to má jakékoli následky. Tohle to je jeho případ.

1998

Kapitola 2

Stahnsdorf u Berlína
Sobota, 11. července 1998
Čas: 16:03

Tom civěl přes zamlžené sklo ven do deště. V pravé pěsti svíral zmačkaný lístek s naškrábaným dětským písmem.

Promiň. Vi

Jestlipak je jeho otec už zpátky? Tomovi připadalo nesnesitelné, že se mu bude muset podívat do očí. Co mu má jen říct?

Ze střechy kůlny, do které se odplížil, crčela voda v proudech a prosakovala pode dveřmi, jako by ho chtěl Bůh utopit.

Včera odpoledne bylo nebe ještě blankytně modré.

Den tak lehce minul, v zářivě pestrých barvách, okraje oblaků zhnuly, voda v kanále Telkow se blyštěla jako pot na tvářích.

Po léta odstavený železniční most čněl stoicky nad kanálem, měl čtrnáct metrů sedmadvacet, změřili to loňské léto nití a nylonovým vláknem. Ten most byl jejich revír, navzdory ceduli Vstup zakázán - nebezpečí zřícení, nebo právě kvůli ní. Nějaká cedule s nápisem Srdečně vítáme - užíjte si výhled - by je byla účinně poslala pryč.

Až do padesátých let sem byli funebráckou železnicí dováženi nebožtíci z Berlína, přes Dreilinden ke hřbitovu Waldfriedhof ve Stahnsdorfu. O pár set metrů dále později překřížila dráhu hranice. Zde Východ, tam na druhé straně Západ. Od té doby most a koleje rezivěly. Ani sjednocení na tom nic nezměnilo.

Tomovi bylo čtrnáct a odpoledne bylo nudné. Ať už to mohlo být zde na mostě jakkoli krásné, pocit, že se dělá něco zakázaného, vyprchával. Pro Violu by to byla určitě obromná věc,

kdyby tam mohla být, ale byla malá, a tak musela zůstat doma. Benovi bylo naopak už patnáct. Odfoukl si neustále rozčuchané rudozlaté vlasy z pihovatého obličejce a střelil vzduchovkou na plechovky, které odskakovaly, když se trefil. Karin plechovky znovu stavěla, vždy s úzkostlivým pohledem na hlaveň pušky, přitom by ta věc byla způsobila nanejvýš malou ranku, kromě případu, kdy by střela zasáhla oko. Josh si zase brál na superhrdinu, sundal si tričko a tvrdil, že hned skočí z mostu, zatímco mu Naddi slíbila, že když se dostane dolů živý a zdravý a vystrčí hlavu z vody, že mu ukáže prsa. Zнала dostatečně Joshovo hrdinství a věděla, že nehrozí, že by musela svůj slib splnit. Tom by si to byl rád s Joshem vyměnil a na jeho místě by byl skočil. I když raději za polibek než za pohled na její prsa. V nejhorším případě však i za ten pohled.

Jemu však ta nabídka určena nebyla.

Tom byl moc velký a měl příliš dlouhé končetiny. Proklínal své tělo, že pořád jen rostlo do výšky a ne do šířky. Byl sportovní typ, pohyboval se ale jako bidlo, jako by byl v cizím těle. Nepomohlo ani to, když mu jeho otec stále vysvětloval, že později všechno doroste. Cítil se blbě teď – koho zajímalo, co bude později. Zdálo se, že se i Bene se svou rozčepýřenou frizúrou strážnou podle kastrolu a pihami cítí ve své kůži lépe. Možná proto, že neměl beztak u holek šanci; možná ale i proto, že uměl své frustrace lépe skrývat.

Tom se podíval nahoru po Joshovi, který zase pokradmu pokukoval po Naddi. Od loňského léta ji začalo tričko znatelně obepínat. Pod tenkou bavlněnou látkou se rýsovaly dva drobné broty. Nadja, tak se vlastně jmenovala, si přehodila hnědou hřtvu na druhou stranu a Joshovi se tak naskýtal pohled na její hrud'. Nebesa! Dělá to schválně?

„Ok. Platí,“ řekl Josh. Jeho hlas zněl drsně. Jako by měl sucho v ústech.

Naddi sraštila čelo. „Pff, uvěřím ti, až uslyším šplouchnutí.“
 „Tak nastraž uši.“ Joshovi vystoupily čelistní kosti, když přehodil jednu nohu přes zábradlí.

„Doprdele, zbláznil ses,“ řekl Bene a pustil vzduchovku. S otevřenou pusou nevypadal moc inteligentně, i když byl jinak docela chytrý. „Víš přece, jak je to vysoko.“

Naddi zvedla koketně jedno obočí. „Proti skokanům z útesů v reklamě na Davidoffky to nic není. Ti by udělali salto. A ruce by měli takhle:“ Natáhla paže jako motýlí křídla do stran. Přitom se jí zvedlo tričko a na okamžik jí bylo vidět břicho. Joshovi poskočil obrysek na krku.

Naddi se usmála jako nevinnost sama. Josh neměl šanci.

Karin vrhla na Naddi našťvaný pohled. „Tak už přestaň. Bene má pravdu. Je to moc vysoko.“

Josh přehodil i druhou nohu, stál teď na vnější hraně mostu a zády se opíral o zábradlí, ruce měl nalevo a napravo za ním. Tom to sice přiznával nerad, ale v protisvětle, s vlasy vylajícími v závanu větru, a svalnatou hrudí, která byla výrazně širší než jeho vlastní, se Josh skutečně trochu podobal nějakému superhrdinovi nebo jednomu z těch chlapáků skákajících z útesů.

„Tak už pojd' k zábradlí,“ řekl Josh chraptivě. „Za chvíli začne představení.“

Naddi přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno. Tomovi se zdálo, že mu něco šeptá do ucha. V témže okamžiku se Josh pustil a vrhl se do hlubiny.

Naddi přeskočil hlas a ustoupila. Tom, Bene a Karin se současně nahnuli přes zábradlí. Zespodu se ozval krátký výkřik, který přehlušilo šplouchnutí, když Josh tvrdě narazil do lesknoucí se hladiny. Voda se rozstříkla do výšky.

„Wow,“ zařval Bene. „To je cool!“

Tom fascinovaně zíral dolů. Býval by se s Joshem vsadil – a byl by prohrál. Tohle to tedy bylo cool.

V Karininych očích se zračilo jen naštvání. Byla z nich nejmladší, ale to, jak obrátila oči v sloup a nevyšlovené „No jo, hoší!“, působilo, jako by byla nejstarší. To, že její matka byla místní pastorkou, jí situaci zrovna neusnadňovalo. Ale její šosáctví mělo v té chvíli spíš egoistické důvody, pomyslel si Tom. Kdyby byl Josh skočil pro ni, asi by nebyla protestovala.

Vodní hladina se vzedmula směrem vzhůru, pak zase dolů a poslala do mírného proudu kruhové vlny. Ale kde zůstal Josh? „Tady!“ zařval Bene.

Joshova hlava se přiblížila k hladině.

„Ha!“ Bene se zašklebil na Naddi. „Teď seš na tabu ty.“

Tom zachytil Naddin pohled, v obličejí byla tmavorůžová.

„Odhod' triko, baby,“ hulákal Bene.

„Kvůli tobě ne, ty blbečku,“ zasyčela Naddi. „Laskavě se otoč.“

Bene se zašklebil, ale poslechl. Tom zase zachytil Naddin pohled, zorničky jí zeleně zářily ve slunci. Byl to okamžik, krátký jak mrknutí víčkem. Hned bude chtít i po něm, aby se otočil a on by to bez řečí udělal. To celé bylo pro ni už trapné až dost.

Nadja se na něj pořád ještě dívala, zvedla si tričko a Tom na okamžik podlehl představě, že je tu jen pro něj. Musel se na ni dívat. Otočila se ke kanálu, nahnula horní část těla přes zábradlí. „Joshi - wahuhuu!“ Vykřičela ze sebe celou tu trapnost, znělo to téměř vztekle. Tomovi se zdála tak krásná jako nikdy předtím, prsa bílá a dokonalá nad propastí.

S námahou se odtrhl od toho pohledu a podíval se do hloubky po Joshovi, čekal šklebící se obličej s očima na stopkách, vítězný úsměv. Ale Joshova hlava byla ještě pořád pod hladinou. „Do Prčić, co se tam děje?“

Karin a Nadja oněměly, stejně jako on fascinovaně hleděly dolů.

Vodní hladina se pohnula. Zdálo se, že Josh vesluje rukama.

„Ach, panebože. Stalo se mu něco?“ vydechla Karin.

Bene se otočil zpět, aby se taky podíval dolů. Nadja tam stála, jako by ztuhla, tričko ještě pořád napůl vyhrnuté. Tom si odkašlal, ukázal jí na prsa. Až teď nechala vyhrnuté tričko spadnout. „Doprdele,“ zašeptala. „Pojď už, Joshi. Už pojď!“

Tom si spěšně strhl košili. Rozepnul si opasek.

Najednou prorazila Joshova blava bladinu. Zalapal po vzduchu, pak zařval. Nikoli triumfálně, ne vítězně. Křičel hrůzou – nebo bolestí.

„Jooshi,“ zavolala Nadja. „Co se děje?“

Josh neodpovídal. Prostě jen dál křičel. Proud ho pomalu odnášel.

„Fuck,“ zamumlal Bene. „Co teď budem dělat?“

Tom se podíval dolů. Čtrnáct metrů sedmadvacet. Dosud skákal nanejvýš ze tří metrů. Sevřelo se mu hrdlo.

„Doprdele, tam něco je. Tam dole,“ řekla Karin. V očích měla slzy.

„Musíme ho vytáhnout,“ řekl Tom.

„Ale jak? Je to přece sviňsky nebezpečný.“

Josh ještě pořád křičel.

„Je v šoku, nebo něco takovýho. Musíme mu pomoci.“

„Já teda skákat dolů nebudu. V žádném případě.“ Bene instinktivně ucukl od zábradlí.

Tom si strhl kalhoty. Přelezl přes zrezivělé zábradlí. Srdce mu bilo, jako by mu chtělo roztrhnout hrudní koš. V blavě se mu zběsile honily myšlenky.

Na vteřinu je mu pět, sedí na zadním sedadle auta značky DS, Viola vedle něj.

Matčiny ruce na volant, motor vyje.

Padá kmen stromu a leží přes silnici.

Utrhne to střechu, VŠECHNO nad volantem je utrženo. Jen on a Vi ne, protože jsou malí.

Krupobití skla.

Uši zaléhají třeskem, s nímž se dlouhé tělo auta během zlomků sekundy mění ve zmačkané cosi.

Pak otcova těšící ruka při maminičině pohřbu. Na malý strašlivý okamžik si nepřeje nic jiného než to, aby to mohla být maminičina ruka při otcově pohřbu.

„Joshi! Vydrž!“

Karinin hlas přetřhl proud Tomových vzpomínek. Zíral dolů na tekoucí vodu.

„Jen dávej pozor,“ zašeptala Nadja.

Doprdele, je to ale vysoko. Tom cítil tah v tříselech. Myslel na to, že nosí spodky, které jsou nejméně cool ze všech. Pruhované trenky značky Schiesser. Cítil na sobě Nadjin pohled. Slyšel zase křičet Joshe.

A skočil.

Ovanul ho proud vzduchu. To, že se odvaha rovná velikosti koulí, nebylo nic jiného než kecy. Jeho se scvrkly do velikosti ořechů.

Dopadl několik metrů od Joshe, nohama napřed.

Paty mu bořely. Celé tělo mu bořelo. Voda mu stoupla do nosu. Hružou otevřel doširoka oči, byl v moři vzduchových bublin. V uších mu dunělo, zatímco klesal hlouběji. Najednou vedle sebe uviděl cosi neostrého na dně. Byl to Josh? Plíce ho bolely, jak vypouštěl bubliny a usilovně vesloval rukama a nohama, dokud se nevynořil. Do obličeje ho bodlo slunce, zakašlal a zatřásl hlavou. Kousek dál po proudu kanálu byl Josh, usilovně plaval bledý děsem. „Doprdele. Viděls to?“ zakřičel a hlas mu přskočil.

Tom zalapal po vzduchu. „Copak?“

„No, to tam dole!“

„Teď se uklidni,“ odfrkl si Tom.

„Uklidnit se? Jak propánakrále, doprdele. Jak?“

„Hej, jste tam v pořádku?“ To byla Nadja, nahoře na mostě.

„Jo, všechno dobrý,“ zakřičel Tom. Z vlasů mu crčela voda do očí. „Josh, pojď už. Doplaveme nejdřív na břeh.“

Joshovi se třásl spodní ret. Nekoordinovaně zabíral rukama. Lehký proud ho neustále strhával, ocitl se tak pod vodou a odplivl si.

„Josh, hele, buď v klidu. Všechno je ok, slyšíš? Poplavme na břeh.“ Tom se k němu opatrně blížil. „Jdu ti pomoci, jo?“

Sáhl po Joshově předloktí, pokoušel se ho držet a táhnout ho ke břehu, Josh ho však divokým pohybem paže setřásl, rozmáchl se po něm.

„Tome, chyt' ho zezadu,“ volal z mostu Bene. „Plav na zádech.“

Tom odfrkl. To se snáz řekne, než udělá. „Slyšels, Josh? Pomůžu ti a pak oba poplaveme na břeh, ok?“

Nepočkal na Joshovu odpověď. Přehodil mu jednu ruku přes brudník, natáhl se na záda a začal zabírat nohama. V následujícím okamžiku na něm Josh spočíval tak těžce, že se ponořil. Tom uhodil dvakrát silně nohama, snažil se udržet nos a ústa nad vodou. Proklatě, kdy už tu bude ten břeh?

Alespoň, že se teď Josh nebránil. Neobratně hýbal nohama synchronně s Tomem. Železniční most nad nimi se houpal a tancoval. Tomovi žbluňkala v uších voda a několikrát se zakuckal. Občas pocítil ostrou bolest v dolní části zad. Nad spodky se mu roztrhla kůže, když narazil na nějaký kámen.

Najednou přestal kopat nohama a snažil se pod sebou najít nějakou oporu. Konečně. Pevné dno. Tápatvě táhl Joshe po náspu naboru. Odřeniny na zádech pálily jak oheň.

„Už je to dobrý. Můžeš mě pustit,“ zamumlal Josh. „Už přece nejsem děcko.“

S třesoucíma se nohama klesli do vysoké, sluncem rozebráté trávy.

Tom si všiml, že ostatní už nestojí na mostě. Asi jsou na cestě k nim, běží po pěšince, která vede po této straně břehu. „Co s tebou proboha bylo?“

„On mě držel. Přísahám ti, on mě držel,“ zašeptal Josh.

„Co tě drželo?“

„Tys ho neviděl?“

„Ty myslíš, že tam někdo byl?“

„Tys nic neviděl?“

„No jo, viděl,“ řekl Tom. „Ale ne moc přesně. Napřed jsem si myslel, že seš to ty.“

„Ne, to byl on.“

„Tak co teda? On? Ono?“

„Ten mrtvý,“ zašeptal Josh.

„Ty myslíš, že je tam dole nějaká...“ Tom polkl, cítil, jak se mu ježí chloupky. „...nějaká mrtvola?“ Horku navzdory měl najednou husí kůži.

Josh přikývl. „Já jsem se jí dotkl, když jsem skočil. Do prdele, člověče, to bylo hnusný.“ Rychle si otřel ruce o trávu. „Zpanikařil jsem a chtěl jsem nahoru, ale ona mě držela.“

„Držela? Jak je to možné?“ zeptal se Tom nejistě.

Za nimi to zachrastilo a oba hrůzou vyskočili.

„Všechno v pořádku?“ Z keřů vystoupil Bene. Za ním Nadja a Karin.

„Jo, jo, všechno v pořádku,“ pospíšil si s odpovědí Tom. Nadjin pohled sklouzl po Joshovi, pak po něm a on si najednou připadal odporně nahatý. Spodky mu visely hluboko přes boky a byly tak schlíplé, že určitě vypadal jak úplný idiot. Přes Nadjin obličej promptně probleskl úšklebek. „Josh si myslí, že je ve vodě nějaká mrtvola,“ řekl spěšně Tom.

Úšklebek zmizel. „Něká co?“

Josh vyprávěl znovu svůj zážitek a ti tři si vyměnili znepokojené pohledy.

„A co teď?“ zeptala se Nadja.

„Nejlepší bude, když zavoláme policii,“ navrhla Karin.

Bene sraštil pobrzdavě čelo. „Ne, dokud se na to nepodíváme.“

„Máš to v hlavě v pořádku?“ Karin si zaťukala na čelo. „Já se tam určitě dívat nepudu. Mimoto jsi to slyšel. Ona Joshe držela.“

„Nesmysl,“ zabručel Bene. „Jestli je to mrtvola, nemůže tě držet.“

„A když přece?“

„Pak ji chci teprve vidět.“

„Lidi, fakt,“ přihlásil se o slovo Josh. „Mě tam nedostanete ani párem volů. Já jsem pro policii.“

„Teď určitě,“ dopálil se Bene. „Trčíme tady celý léto a přejem si, aby se konečně něco stalo, a pak narazíme na opravdickou mrtvolu ve vodě a všichni se poděláme do kalhot?“

„Tobě se to mluví,“ zabučel Josh. „Tys tam dole nebyl.“

Bene pokrčil rameny. „Ale Tom jo. A je jen z půlky tak bledej jako ty.“

„Možná je ta voda zamořená,“ prohlásila Karin. „Kdoví, jak dlouho tam ta mrtvola leží.“

Na chvíli zavládlo mlčení.

„No jo,“ přemýšlel Tom nahlas. „Není to tady žádná louže. Proud by určitě všechno odnesl.“ Všechny oči se obrátily k němu. „Vzali jste mi vlastně dolů moje hadry?“

„Promiň. Ty jsou ještě tam nahoře,“ zamumlala Nadja. „Všechno se to seběhlo tak rychle.“

„To je přece sexy, ty plandavý spodky kolem boků,“ zašklebil se Bene.

Tom by se byl nejraději propadl do země. „Tak dobrý, podíváme se tam,“ navrhl. „Kdo jde se mnou?“

Na chvíli byl i Bene potichu, jako by ho to rozhodnutí zaskočilo. Pak si vysvlékl tričko, vlezl do vody a brodil se pomalu kanálem nahoru, zpět k mostu.

„A jak vypadáš teď?“ dobíral si ho Tom a ukázal na jeho dlouhé kalhoty.

„A jak vypadáš ty?“ revanšoval se Bene obratem. Tom se ani nemusel dívat, aby věděl, na co ukazuje.

„Já jdu taky,“ řekla Nadja, zněla však hodně nejistě.

„Coolio.“ Bene ohrnul pysky. Od té doby, co raper Coolio asi před třemi lety uspěl s písní *Gangsta paradise* jako s ohromným hitem, neexistovalo pro něj už žádné obyčejné „cool“.

„Probůh, vy jste ale blázni,“ konstatovala Karin. Stála teď podezřele blízko u Joshe a Tom se nemohl zbavit dojmu, že by s ním byla ráda chvílku sama.

Ve třech se těsně u břehu brodili proti proudu. Tom ve svých pruhovaných spodkách, Bene s kostnatými rameny a v džínsech, které hned nasákly vodou a přilepily se mu k nohám, a Nadja, která si svolékla těsně šortky a pod nimi měla bikiny. Tričko si nechala na sobě. Její potřeba být nahoře bez byla evidentně prozatím uspokojena.

Když se ocitli dostatečně daleko za mostem, plavali do středu kanálu a nechali se proudem donést až pod most. Chladná voda dělala Tomovým odřeným zádkům dobře.

„Mělo by to být tady, ne?“ zeptal se Bene.

Tom přikývl. Měl divný pocit. I Bene měl, jak se zdálo, ve vodě o moc víc respektu než předtím na zemi. Ale teď už couvnout nemohli.

Tom se zhluboka nadechl a potopil se. Ve vodě se vznášela špína a kusy rostlin. Kanál tu byl asi čtyři metry hluboký. Nalevo a napravo od něj byl Bene a Nadja.

Ponořili se zároveň. Všichni tři uviděli současně totéž. Bene na okamžik přestal plavat. Nadja vyrazila mráček vzduchových bublin. Oči měla neskutečně doširoka otevřené. Pak se odrazila ode dna. Usazenina zavířila a oni hekticky vyplavali nahoru.

Tom zíral na tělo, které leželo na dně. Bylo zamotané do drátěného pletiva a jeho oka připomínala včelí plástev. Podle postavy se zdálo, že by to měl být muž, těžko říci jakého věku. Obličej měl znetvořený a maso bobtnalo mezi dráty. Skrze oka se vzdouvala světlá košile. Do drátů bylo zamotáno i několik větších kamenů, které držely mrtvolu na dně. Na břichu se ale svazek drátů uvolnil a čněl do výšky, jako by se byl zahákl do čehosi neviditelného. Vlasy mrtvého plavaly jemně v rytmu pohybu Tomova plavání. Nad ním se blyštěla vodní hladina jak rtuť. V lomeném světle se u pravé ruky mrtvého něco blýskalo.

Tom si dodal odvahy, doplaval tak blízko, že měl pocit, jako by ho mohla oteklá ruka každou chvíli chytit, sáhl ale po té blyštivé věci, a pak se odrazil a rychle plaval nahoru, jen aby už byl od mrtvoly pryč.

S prskáním se vynořil. Nadja měla bledý obličej, ani Bene to dole dlouho nevydržel.

„Hochu,“ vyrazil ze sebe Bene. „Ten je nadobro mrtvej.“

Nadja neřekla ani slovo.

Tom zvedl tu věc do výšky. „Tohle leželo vedle něj.“ Na přetržené šňůrce se houpal stříbrný klíč s šedou krytkou. Do plastiku bylo vyryto číslo sedmnáct.

Kapitola 3

Berlínský dóm
Sobota, 3. září 2017
Čas: 8:39

„Tome,“ zvolal Peer Grauwein. Právě vstoupil do dómu se svým stříbrným vyšetřovacím kufříkem a našel Toma pod varhanami, kde něco prováděl s provazy, na kterých byla mrtvá pověšena. Kriminalistův ochranný overal vztekle zavrzal, když se Grauwein na vyšetřovatele obořil. „Co tady k čertu vyvádíš? Zbláznil ses? Neudělal jsem ještě ani fotky.“

Tom ho ignoroval. Nemohl si pomoci. Čekání nebylo nikdy jeho silnou stránkou, ale tady s tím to bylo úplně nemožné. Rychle uvolnil i druhé lano. Mrtvá se klátila jako křivě navlečená loutka ve vzduchu a klouzala s cukáním k zemi.

Rozžhavený do běla se Peer Grauwein pokusil vytrhnout Tomovi lano z rukou. „Ještě jsme ani pořádně nezačali a ty už poděláš místo činu?“

Tom nevrle odstrčil o poznání menšího Grauweina na stranu.

„Přišels o rozum?“ bědoval kriminální technik.

Tom si nechal poslední kousek lana proklouznout mezi prsty. Natáhl si tenké latexové rukavice a rozprostřel pod kopulí plachtu z umělé hmoty, aby přikryl kaluž krve a výkalů. Když se nohy mrtvé ohnuly a bezvládné tělo kleslo nemotorně na plachtu, bodlo ho u srdce. To nevádí. Musí mít jistotu. Teď.

„Doprdele,“ zašeptá Grauwein.

Na okamžik se rozhostí naprosté ticho. Jsou teď v jinak liduprázdném kostele čtyři: Tom, Grauwein a dva

jeho asistenti, kteří jako opáření přihlížejí z uctivé vzdálenosti.

Tom spěchá mezi řadami lavic do středu dómu.

Ta žena tam leží, se zvláště stočenýma nohama a roztaženýma rukama, které jsou připevněny k dřevěné laťce, prostrčené kněžským oděvem za jejími lopatkami. Na jejich vnějších koncích někdo připevnil oba provazy, které ji držely ve vzduchu.

Tom zírá na klíč. Na opotřebovanou šedou plastickou krytku, do níž je vyryto číslo sedmnáct. Srdce mu divoce buší. Obličej té ženy, její nos, ústa. Je to Vi? Nedá se spočítat, kolikrát si představoval, jak by dnes vypadal její obličej a zda by ji poznal. Možná podle úsměvu, podle dolíčků, podle záře očí, podle barvy duhovky. Ale mrtvá má přes oči pásku z černého sukna.

„Tome, proboha živého...“ Grauwein stojí bezmocně vedle něj a pohupuje se na patách. „Co to tady děláš?“

„Drž hubu,“ řekne Tom chraptivě.

Je mu, jako by se s ním nad mrtvolou skláněla Viola. Pyžamo jí plandá kolem dětských boků, její blond kadeře jsou rozčuchané. Ta mrtvá má taky blond vlasy, trochu prošedivělé. Vi se na něj dívá, ukazuje na klíč.

To je moje. Jak to, že ta žena má můj klíč?

Protože jsi to ty?

Třesoucíma se rukama se Tom dotkne šátku na očích, pokusí se ho vytáhnout nahoru. Látka je vlhká a je doslova přilepená ke kůži. Nakonec šátek strhne a pohlédne na bledý, prázdný obličej – nebo na to, co z něj zbylo. Tom ztěžka oddechuje. Klekne si vedle mrtvolky. Pod plachtou z umělé hmoty to zamlaská.

Grauwein pískavě vydechne, je cítit mentolem, lékořicí a eukalyptem. Namísto očí se v ženině obličejí rozvírají

dvě prázdné dutiny. Tmavé stopy slz jí běží vpravo a vlevo kolem nosu přes tváře. Bez očí vypadá ten obličej znetvořeně a bez duše. Prst bez otisku prstu. Přesto si už teď je jistý: ta mrtvá není Viola. Je jí kolem padesáti, ten nos je moc úzký, oči jsou moc daleko od sebe. Ne, tento obličej má málo společného s obličejem jeho sestry.

Ulehčení mu vydrží jen chvíli. Za pár vteřin je tu zklamání. To zklamání, které tolik nenávidí, které je jako Achillova pata, oslabuje ho, protože by to chtěl kolikrát vzdát, už nehledat. Jedna jeho část touží po tom, aby už to bylo za ním.

„Proboha živýho,“ vydechne Grauwein. „To je teda něco.“

„Co myslíš?“ zeptá se Tom, zaměstnán ještě sám sebou a na míle vzdálen onomu vyšetřovateli, kterým by měl být.

„Ty ji nepoznáváš?“

„A měl bych?“

„Ty nekoukáš na zprávy? To je přece ta Rissová, bývalá biskupka a dómská kazatelka.“

„Brigitte Rissová?“ Tom zbledne. „Seš si jist?“ Pohlédne do obličej s prázdnými očními důlky.

„Tak jist, jako vím, že právě dáváš v sázku svou práci.“ Pastilka v Grauweinových ústech zakřupe.

Až teď, když už nepátrá výhradně po shodách s Violou, pozná Tom Brigitte Rissovou. Karinina matka. Zrovna ona. Neviděl ji už téměř dvě desítky let, jen tu a tam na nějakém přebalu knihy nebo v novinách, když šlo o to, že odstoupila z biskupského úřadu. Jak je to dlouho? Tři roky? Musí myslet na Karin, která si, když se tenkrát setkali, vždycky stěžovala, jak je její matka trapná. „Církev sem, církev tam, bez toho zasraného protestantismu by

u nás byl tatínek určitě zůstal,“ vyklouzlo jí kdysi v jednom tichém okamžiku na břehu kanálu Teltow.

Vidí Karin před sebou, jako vystřiženou z toho dne, když našli onen klíč. Její argumenty tenkrát, její obavy – to vše bylo tak správné. A přesto to ignorovali.

„Bruckmann tě zabije, když se o tom tady dozví.“ Grauwein ukáže na mrtvou na zemi.

„Pravděpodobně ano,“ vzdychne Tom a pokouší se roztrdit své city. „Našli jste ještě něco jiného?“

„A jakpak?“ odfrkne Grauwein. „Právě jsme nainstalovali světla. A pak přijdeš ty a sundáš nám mrtvolu.“

„No jo,“ řekne Tom. „Promiň.“ Má Grauweina rád i s jeho křivým úsměvem, který kvůli rozštěpení patra vypadá vždycky trochu nešťastně. Ten člověk je dokonalý profík a jeho občasný cynismus dalece přesahuje jeho osamělost a jeho nadšení pro práci, kterou dělá. Navzdory své úctyhodné výšce se Tom najednou cítí malý, mrzí ho, že kolegům ztížil práci. Kontaminované místo činu je noční můrou každého kriminálního technika, zvláště když se dá čekat, že státní zástupce bude chtít brzy výsledky. Ten případ nepřistál jen náhodou přímo u Zemského kriminálního úřadu, bude u něj spousta tlaků. Přesto Tom ani na vteřinu nezalitoval toho, co právě udělal. Kdyby to bývala Vi, nikdy by ji nebyl mohl nechat viset tam nahoře.

Tomův pohled sklouzl na klíč, který se stříbřitě leskl na rouchu dómské kazatelky.

Zazvoní mu mobil a jeho vyzváněcí tón se vrací ozvěnou z kopule. To je Bruckmann. Tom nastaví vyzváněcí tón na tichý. Teď je slyšet jen vzteklé vrčení. Tom sklouzne pohledem dolů, pokouší se nasát do sebe vše, co vidí. Brigitte Rissovou, obě lana, která se k ní ve tvaru písmene V sbíhají. Kolečka, jejichž pomocí byla vytažena vzhůru,

a černá mříž pod galerií s varhanami, na které byla připevněna lany. Atmosféra domu, ranní světlo, ticho. Pokouší se být vyšetřovatelem s otevřenými póry, který do sebe všechno vstřebává.

Mobil opět zavříčí. Tentokrát je to Anne.

Nezvedne ho. Anne chce obejmout, až bude všechno tady za ním. Pak si vzpomene na obálku s bílým práškem. O důvod víc s ní právě teď nemluvit.

Kapitola 4

Stahnsdorf u Berlína
Pátek, 10. července 1998
Čas: 16:53

Tom seděl na břehu kanálu v plandavých, mokrých spodkách na teplém kameni a v sevřené pěsti držel onen klíč. Uvnitř cítil chlad. Z vlasů mu kapala voda a stékala mu po zádech. Oděrky ho pálily.

Seděli v půlkruhu, jakoby kolem ohniště. Bene, Karin a Nadja byli bílí jako křída. Oproti tomu Josh vypadal klidněji, to, jak byli otřeseni ostatní, zmírnilo jeho vlastní otřes. Byl už zase v pohodě.

„To ho někdo zavraždil, nebo co?“ vyslovila Nadja to, co bylo všem jasné. Dívala se do prázdna.

„Nejen normálně oddělal,“ opáčil Bene. „Viděli jste ten obličej? A ten drát z králíkárný?“

„Drát z králíkárný?“ zeptal se Josh.

„Oni ho utopili, člověče.“

„Myslíš, že ho zamotali, a pak...?“

„No jasně, s těma velkýma kamenama.“ Bene rukama naznačil jejich tvar.

Nadja měla ramena vytažená nahoru, jako by se chtěla před něčím chránit. „Myslíte, že ještě žil, když ho tam hodili?“

mlčení.

„A co má s obličejem?“ zeptala se Karin tiše.

Tom si odkašlal. Knedlík v krku se prostě nechtěl zmenšit. „Vypadalo to, jako by ho někdo pořezal.“

„Nechtěli, aby ho někdo poznal,“ uvažoval Bene.

„Možná taky chtěli, aby ho to bolelo,“ řekl tiše Tom. „Za něco ho potrestat.“

Karin si dala ruku přes ústa.

„To pořezání ho určitě nezabilo,“ pokračoval Tom. „K čemu by byla jinak ta námaha s drátem z králíkárný?“

„Aby ho to hned nevyplavilo na břeh? Nebo aby nevyplaval nahoru?“ rozvažoval Bene.

„Když nechtěli, aby ho našli, mohli ho přece taky někde zabrat. Myslím si, že jim šlo o to, no jo, prostě ho potrestat.“ Tom se podíval na ostatní dokola.

„Proč vlastně oni? Myslíš, že jich bylo víc?“ zeptala se Karin.

„Nevím. Taková mrtvola je přece těžká. Tím spíš s těma kamenama.“

Ticho.

Karin se nervózně poškrabala na krku. „Musíme... musíme na policii.“

„Co myslíte, jak dlouho už tam dole leží?“ zeptal se Bene.

Tom pokrčil rameny. „Já se v tom nevyznám. Snad týden? Jinak by už musel... vypadat jinak.“

„Víc v rozkladu,“ pomáhal mu Bene.

Znovu se rozhostilo ticho. To, že mrtvola plavala v kanále očividně jen krátce, činilo celou záležitost ještě broživější. Tom se podíval nahoru na most, odkud Josh a on skočili. Odtud museli toho muže shodit. Bylo to všechno tak proklaté... blízko! Jako by mohli hned teď vylézt ze křoví nějací muži a utopit je taky.

„Musíme jít na policii,“ opakovala Karin.

„Co uděláme s tím klíčem?“ Josh ukázal na Tomovu pěst, z níž vykukovala utržená šňůrka. Tom rozevřel instinktivně ruku. Klíč mu ležel nevinně na dlani.

„No, odevzdáme ho. To je přece jasné,“ řekla Karin.

Bene obrátil oči v sloup. „Ty seš opravdu pastorská dcera, že?“

„Pastorčina dcera,“ řekla Karin koženě. „Můj otec nemá s vírou nic společného.“

„To je fakt, proto taky zdrbl,“ zaryl si Bene.

„Lidi, mohli byste toho teď nechat. O to tady teď fakt nejde,“ přerušil ho Tom.

„To řekni jemu, ne mně.“ Karininy rty se zúžily vztekem. Měla hodně citlivých míst. Její otec byl ale rozhodně tím nejcitlivějším.

„A co když ho zabili kvůli tomu klíči?“ zeptal se Josh. „Možná má cenu. Je třeba od nějakého trezoru, nebo tak něco.“

Tom sraštil čelo. „Proč ho pak ještě má?“

„Nevěděli, že ho má,“ navrhl Josh.

„Kdyby byl cenný, byli by ho hledali.“

Všichni teď hleděli na malý stříbrný klíč v Tomově ruce.

„Co je to tam za číslo, to na té plastické krytce?“ zeptala se Nadja.

Tom po něm přešel ukazováčkem. Číslo byla vyryta víckrát, jako by měla být tlustší a čitelnější. Ostré tenké linky se vzájemně křížily. „Sedmnáctka,“ zašeptal. „Někdo tam vyryl sedmnáctku.“

„Vždyť to říkám. Trezor,“ tvrdil Josh.

„A co si myslíš, že v tom tvém úžasném trezoru je?“ zeptala se Karin.

„Peníze nebo něco takovýho,“ vystřelil od boku Bene. Ostatní se na něj zableděli. „No co. Všechno to fakt vypadá na mafii, nebo co. Ten drát z králikárny a ty kameny. To je přece jak betonová bota. Tak to prej dělají v Itálii, jak jsem slyšel.“ Tváře mu žhnuly. „Možná taky drogy. Ale já to tipuju na peníze. Spoustu peněz.“

Sinalost v jejich obličejích ustupovala víc a víc borečné červení. Tom klouzal neklidně po svém kameni sem a tam. To náblé nadšení se mu nelíbilo. A přece – ten šok ze strašidelného nálezu byl pryč, rozplynul se jako mráček kouře. Zíral na klíč. A musel připustit, že kdyby měl teď na vybranou, zatajit ten klíč, nebo ho odevzdat, pak – no jo – myšlenka, že by si ho mohl

nechat, mu připadala docela svůdná. Bylo to špatné, ale zavá-
nělo to dobrodružstvím. Takovým druhem dobrodružství, o ja-
kých se píše v knihách, jaké se odehrávají ve filmech. S tím
klíčem bylo spojeno nějaké tajemství, a tajemství by přece člověk
jen tak s pokrčením ramen neměl odevzdat ani ho nechat být.

„Ale upřímně, lidi. Ten klíč bychom si měli nechat,“ řekl
Josh.

„Ty ses asi dočista pomátl?“ řekla Karin. „Na tý věci je krev,
jak si ho můžeš chtít nechat?“

„Ale doprdele, ty seš fakt horší než moje matka,“ zasténala
Nadja. „Jsme jen zvědaví. Nic víc.“

„Ty taky, nebo co?“ Karin se dívala na Nadju s otevřenou
pusou. „No, to jsem si mohla myslet. Slečna sundej tričko. To
teda sedí.“

„Ty šosačko,“ zakňučela Nadja. Ale přece jen zrudla jak rak.

„Tome, řekni něco,“ prosila Karin.

Pohledy všech spočívaly na něm.

„Tys ho našel.“

„Jasně, rozhodni to ty.“

Tom se vůbec necítil ve své kůži. Díval se z jednoho na dru-
hého. Josh byl přece jinak vždycky pěkně užvaněný. A Bene
taky. I Nadja se na něj dívala plna očekávání. Najednou má
všechno záležet na něm?

Odkáslal si. „Já, ach, co byste řekli na to, kdybychom ještě
jednu noc počkali. Teda já myslím, jednu noc se na to vyspat
a zítra se rozhodnout, co uděláme.“

Karinin pohled mluvil za všechno.

„Dobrej nápad,“ bručel Bene a snažil se vypadat chytře.

„Moc dobře, jo.“ Josh významně pokýval. Měl čím dál tím
víc navrch. „Jen abych to ještě zopakoval, já jsem pro to, si ten
klíč nechat! Určitě.“

Nadja se jen tiše usmála.

„A ten mrtvý?“ protestovala Karin. „Ten má taky čekat do zítřka? Nebo jak si to představujete? Chcete jít vážně na policii a pak zítra s tím klíčem zabnout: Ehm, promiňte, ten jsme teda zapoměli...?“

„To je fakt,“ přiznal Tom. „To je dost trhlý...“

„Tak nebudem napřed říkat vůbec nic,“ navázal Josh, avšak jiným směrem, než si Tom myslel.

„Vy chcete, abychom nic neřekli?“ zeptala se Nadja. I ona najednou váhala.

„Kdoví, jak dlouho už tam dole leží,“ uvažoval Bene. „Mrtvej je mrtvej, ne? Na tom přece vůbec nezáleží.“

Tom polkl. Proč je Bene tak cynický? Dobře věděl, že na tom dost záleží, ale chtěl si ten klíč nechat a prostě nezvoládl nějak protestovat. Karin měla pravdu. Kdyby šli na policii, ta věc by se dala do chodu. Pak by to bylo hop, nebo trop, museli by se hned rozhodnout, a to on nemohl. Ne teď. Ne tady. Rozhodoval se beztak těžko, když u toho bylo moc lidí. Musel být sám, aby mohl přemýšlet jasně.

„Ok,“ řekl Tom chaptivě. „Uděláme to tak: půjdeme teď všichni domů, a nikdo neřekne nikomu ani slovo. Zítra se zase setkáme, nahoře na mostě. V obvyklou dobu. Když si budeme chtít ten klíč nechat, uděláme to. Když ne, hodíme ho do vody, tam, kde leží ten mrtvý.“

Na chvilku zavládlo ticho. Po kanále tancovaly sluneční paprsky.

„Dobřej návrh,“ mínila Nadja.

„Coolio.“ Bene pozvítáhl pysky.

„Za mě je ta věc jasná,“ řekl Josh. „Nechat si ho.“

Karin měla pořád sevřené rty.

„Jseš přehlasovaná,“ zašklebil se Bene.

„Nikdo nic neříká?“ navázal Tom.

Všichni přikývli.

„No dobře, pro mě za mě,“ zamumlala Karin.

Vstali, posbírali si věci a vydali se na cestu domů, každý svým směrem. Tom běžel po zarostlé pěšině nahoru na most, kde ještě pořád leželo jeho oblečení. Džíny a košile byly teplé a suché, jenom ty blbě pruhované spodky byly přirozeně ještě mokré. Jen si přehodil košili, nechal knoflíky rozepnuté, aby ho nedřela o odřeviny na zádech, a rozhodl se, že půjde domů oklikou přes les.

Pod ochranou stromů se zastavil, rychle strčil onen klíč do jedné z kapes u džínů a položil je vedle pařezu. Pak si stáhl z boků mokré spodky, vystoupil z nich jednou nohou, když to najednou za ním zapraskalo.

„Tome? Hele, počkej.“

Strnul. To byla Nadja. Spěšně se pokusil zase si ten prokletý kus oblečení navléct, ale spodky se mu zachytily za palec, poskočil, aby vyrovnal rovnováhu, a byl by skoro upadl. Červený až za ušima si navlékl spodky a otočil se. Dívala se na něj? Číhala tu?

„Ahoj,“ řekl nerozhodně. Přešlápl z jedné nohy na druhou. Přišla blíž. Aspoň, že se nešklebila. Proč vlastně nebyla nervózní? Odkud pořád brala tu jistotu? Zase ten její úsměv. Jako předtím. Lehký jako peříčko a těžko rozluštitelný. Stála teď před ním, a i když byla o rok starší než on, sahala mu jen po krk.

„Máš v pořádku ty záda?“

„Moje záda?“

„Ty šrámy,“ bravě ho pohládila jedním prstem po rameni, ukázala vedle rány. Tom sebou trhl.

„Mám to pofoukat?“

„Pofoukat?“ zeptal se Tom. Nebesa! Nenapadne ho nic lepšího než opakovat každé její slovo? Nadja našpulila rty a foukla mu mezi rozepnuté půlky košile na nahou brud'. Polévalo ho střídavě horko a chlad. „Né, nech toho.“

„Tys byl předtím statečnej.“

„Jak to?“

„Skočil dolů kvůli Joshovi.“

„Josh skočil taky.“

„Ano, ale kvůli mně. To je něco jinýho.“

Tom přikývl a raději si nechal pro sebe, že by patrně taky býval skočil kvůli ní, kdyby to po něm chtěla.

„Tys skočil, protože jsi mu chtěl pomoci.“

Toma nenapadlo nic jiného než zase přikývnout.

„To jsou ty nejškaredší spodky, jaký jsem kdy viděla,“ zašeptala.

V tom okamžiku, když by se nejradši propadl hanbou, mu strčila ruku pod gumový okraj spodek a uchopila ho. Tom nevěděl, co má dělat, z hlavy mu zmizela všechna krev. Nevěděl, co silněji tepe, jestli jeho srdce, nebo ta věc v její ruce. „To ale... nejsou moje záda,“ koktal.

Nadja se zahihňala.

Levou ruku mu strčila pod košili a pod lopatkou k záďům. „Ty jsou tady, ne?“ Její prsty ho obmatávaly jako pavoučí nožky, cupitaly k ráně. Tělem mu projela žhavá bolest. Nadja mu najednou zabořila jazyk do ucha, vlhce a hlasitě. Převalila se přes něj horká vlna.

„Chceš je vidět ještě jednou?“

„Koho?“ zeptal se chraptivě a ve stejnou chvíli si připadal jako úplný blbec. Jestlipak by se Josh taky choval tak uboze?

„Chyť mě,“ dýchla mu Nadja do ucha.

Tom si připadal jako v mdlobách a úplně bezbranný. V břiše mu poletovali motýli. Bolavá záda už necítil.